



השבוע

מינימום הכנס הראשון חצי מיליון ל"י

מינימום כלל הפרסים מיליון ל"י

יום ה' - המועד האחרון למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר התימורים בספורט

במדינה

(המשך מעמוד 27)

על הקריינים בתחנה הצבאית, מאפשרת לשרה, הנשיאה לעובד מרכזיהסברה ואם לילד, שלא להשתתף בעבודת המישרות המעייפת ולחזור מדי ערב לביתה שבי הרצליה.

כאשר שרה מתפקדת כ"בוטית" של הקרייניות, היא מכסה את פניה בווג משי קפיים גדולים ועבים, המעניקים לה סכר של רצינות. כאשר היא יושבת לבד ליד המיקרופון ומתפקדת כקריינית, כשהיא לבדה עם מאזיניה, מסירה שרה את המשי קפיים המכערים והמבגרות, פותחת את שערה הבלונדי ונותנת לו לגלוש, ושוב היא אותה יפהפיה, הידועה מהטלוויזיה של אז.

מתחרה בשרה ביופיה דווקא הצעירה שבין הקרייניות, אורלי צוקרמן אשר החליפה שמה ליניב. אורלי, בת למישפחה מיסעונים בתל-אביב, מודה כי היא חלמה שנים רבות להיות קריינית בתחנה. יש לה גם תקדים במישפחה: אחותה דורית נשואה לדובי לנץ, האחראי על תוכניות המוסיקה בתחנה.

אך פרוטקציה זו לא עזרה לאורלי להתקבל לתחנה. היא הייתה צריכה להתחרות עם 900 מועמדים אחרים, שרצו להצטרף לקורס-הקריינים האחרון, כולם ערב השרות הצבאי שלהם.

לאחר שנודע לה כי התקבלה, שכחה אורלי כי גלי צה"ל אינו טלוויזיה, היא ערכה דייאטה מהירה ורצחנית, סיפרה את שעררה הבלונדי הגולש לשער מתולתל ואופנתי, והפכה החתיכה של התחנה.

אני כימעט ולא מדברת, בינתיים, ברדיו, מספרת אורלי, אבל האווירה כאן היא נהדרת, כולם צעירים, והמוסיקה שלהם היא בדייק המוסיקה שאני אוהבת."

דמעות

ודיקדוק

מ יבדל זאורית הן כבר ותיקות יחסית. שתיהן חיילות המגוייסות לתחנה כבר כשנה. הצעד הראשון של השתיים היה לשנות את שמות המישפחה שלהן, שיישמע עו יותר יפה ברדיו. מיכל וול הפכה מיכל רמות, ואורית רוזנטל הפכה אורית טל.

מיכל, נמוכת-קומה, בעלת שיער שחור המכסה בדרך כלל את פניה, אינה מעורה כל-כך בחיים החברתיים של התחנה. צעיר מקיבוץ נען, שנודמן לשם באקראי לפני כמה חודשים, הפך, לחבר הקבוע שלי, ומאז היא מקדישה כל דקה פנויה משידור רים לתחיות נואשות בסני חברי מוכירות נען, לקרוא לצביקה לטלפון.

אורית, גבוהה, שער קצוץ ועיניים בורר-קות, בת סביון, אוהבת את הצד המיקצועי של העבודה, לשבת מול המיקרופון ולדעת שכולם שומעים אותך, ושאתר להיכשל אפילו במילה אחת, זה מה שמעניין בעבודה שלנו, ואמנם, בשבוע שעבר נערכה בחינה בדיקדוקי עברי לעובדי התחנה. למרות שאורית הצליחה בבחינה, היה נדמה לה כי לא עשתה די, היא פרצה מתדרה-בבחינה רוצה לה, שטופת דמעות, להתבודד באחד החדרים-הכוכים שבתחנה, עד ששיכנעו אותה כי "את מקריינת יפה וגם הדיקדוק שלך הוא בסדר".

העוזרות

של אלוהים

מ תי האזרחיות שבין הקרייניות הן פנינה בת-צבי ויעל דן, המחלה של פנינה, בחורה שמנומנת, בעלת פנים יפים, היא האיחורים. כימעט אין פעם שפנינה אינה מאחרת למישרת שלה, למרות שהיא מתגוררת ליד הביתה בתל-אביב.

"אין מה לעשות, היא כל-כך טובה, והמאוינים אוהבים אותה, כך שצריך להער לים עין מהאיחורים והוסרה-אחריות שלה". הסבירה שרה דורון, האחראית עליה, הן לפנינה והן ליעל, צעירה בלונדיית גבוהה והטובת-גוף, יש תוכניות משלהן, אותן הן מגישות - הפרס הרם ביותר שאותו יכולה להעניק תחנה לקריינים שלה.

לאחר שרואים את הקרייניות של גלי צה"ל ברור גם כיצד, למרות כל המיכשלות הטכניות והתקציביות של התחנה, היא עדיין מצליחה לשדר, כימעט ללא תקלות: כאשר יש לאלוהים שש עוזרות כאלה, שום דבר לא יכול לעמוד נגדם - אפילו לא גלי צה"ל.

(המשך מעמוד 25)

באמצעים מתוחכמים הצליחה להערים על המישרת. אולם כאשר נחשפו מעללי הכנופיה בי בית-המישפט (העולם הזה 1994) קשה היה להאמין כי מבצעים הסתובבו חופשיים תקופה כה ארוכה. הם דמו יותר לגיבורי אגדות חמיי'הלם מאשר למבצעי-שוד נועזים. מסיפורי אנשי הכנופיה ומעדות חבריהם, שהפכו עדי-המדינה, נתגלתה עובדה מדהימה: ככל שהפעש פרימיטיבי יותר, כך מתקשה המישרת לגלות את מבצעי.

שיר בני תיכנון. סיפר עדי-המדינה אריה חיימי: "כימעט כל יום יצאנו לעשות איזה שוד. אבל לא כל יום הצלחנו. זה היה כימעט דבר רגיל אצלנו, שהיינו יוצאים לעשות שוד, פעם ביומיים בערך. היינו עושים ניסיון, בלי תיכנון. ניסיון ללמוד על המקום. היו ימים שהיינו יוצאים עם כל הציד, כולל נשק, מסיכות וכפפות, ובסוף לא מבצעים דבר."

יום אחד, כך מסתבר, החליטה הכנופיה הנועות לשדוד את סניף סוכנות-הדואר ברמת-אביב. הם יצאו למקום, אבל לא יוצעו את השוד. הסיבה: הם לא לקחו בי חשבון את מועדי הסגירה של סניף-הדואר. כשהגיעו למקום, היה הסניף כבר סגור. גם עלילות אחרות של הכנופיה נראות כאילו נלקחו מפארודיה על סרטי שודדים לגנבים. באחד הימים, סיפר אריה חיימי, הם יצאו למקום בו הוחבאו כלי-הנשק ש-להם בתוך שקית. אז השקית החביאו בי תוך המכונית.

"נסענו דרך הפרדסים, עד שהגענו ל- מחסום של מישרת בצומת כפר-ביתיה. הייתי ביחד עם רפאל ססי וגבריאל בוגלו במכונית רנו 5 שכורה. שוטר ניגש לבדוק את הרישיונות שלי. לא היה לי רשיון נהיגה, וגם לא תעודת-זהות. השוטר מיהר להזעיק את סמל-המישרת שבמחסום. זה היה הסמל סמי נקש. שאני מכיר ממיש-



שודד חיימי

שודדים לא משקרים

רת כפר-סבא. גם רפי מכיר אותו. הוא ירד מהמכונית ודיבר עם הסמל." ככל המישרת הניח לאנשי-הכנופיה ל- המשיך בדרכם, למרות שלא היו מצוידים בתעודות. הוא הכיר אותם אישית. הם המשיכו בדרכם לשוד.

יש אימון בבני-אדם. במקרה אחר הצליחה המישרת לשים ידה על השוד-דים מייד אחרי שביצעו מעשה שוד. הם ישבו במעצר 48 שעות, אבל שוחררו. איך שוחררו?

סיפר אריה חיימי: "בשעה ארבע לפנות בוקר באו השוטרים ועצרו אותי בביתי, באשמת שוד במיסעות אנטונוו. אמרתי ל- שוטרים שלא אני ביצעתי את השוד, וכי ביליתי בלילה בקפה לאס-זאגאט. הם שיחררו אותי." מי אמר שלמישרת-ישראל אין אימון בבני-אדם? הנה, הם קיבלו את דיברתו של אריה חיימי שלא השתתף בשוד, ו- שיחררו אותו. סוף-סוף, לשודדים יש כבוד עצמי. הם יכולים אולי לשדוד, אבל לא לישקר.

ברזיל טרופיקל

דקתן היצג של הפולקלור הברזילאי בתמונה

ברזיליה קרניבל

היכל הספורט תל-אביב

בחג החנוכה מופע לכל המשפחה

2 הופעות לערב ב-6 וב-9

כרטיסים: הפצה ראשית במשרד, "רוקוקו" רח' דזנוגוף 93 תל-אביב, טל': 223663, 248824. וביתר משרדי הכרטיסים באזור ת"א. למוסדות וארגונים כרטיסי הנחה ב"רוקוקו" ולחילולים אצל קצין העיר. הפתעה! בין הצופים יוגרלו תקליטי "ברזיליה קרניבל" של "סי.בי.אס."

WM 74

הלהקה שייצגה את ברזיל בגביע העולמי במינכן!

טוב לי עם קפה עלית.